

HET BOEK VAN THOT

HET BOEK VAN THOT

Joost Vanden Berghe

Ontwerp cover: Joost Vanden Berghe

Tekening cover: Peter Teunissen

Foto: Roos Vanden Berghe

ISBN: 9789402140569

© Joost Vanden Berghe

Deel 1

Akko

Gekneld tussen de zee en de dorre kust leek de stad met de omringende velden en boomgaarden op een eenzaam eiland, verloren in een dampende zee. Sinds de ochtend had de hitte verschroeiend toegeslagen. Kort na de middag, toen de zon op haar hoogste punt stond, hielden zelfs de sprinkhanen en adders zich gedeisd. Enkel de vliegen waren in opperbeste stemming, te midden van de talloze rottende kadavers rond de stad.

Simons lange haren bedekten zijn rood verbrande aangezicht. In zijn gezicht en in zijn lange baard waren duidelijk de littekens van de zon, het opwaaiende zand en de zoute zeewind te zien. Met een doffe blik in zijn mooie blauwe ogen tuurde Simon de horizon af. Zijn troosteloze ogen ontmoetten tenslotte de haven van de stad. Bijna negen jaar geleden had hij, Simon van Eeuwelinghe, daar voet aan wal gezet in het Heilige Land. Met een hart vol idealen was hij gekomen om het Heilige Land te verdedigen. Dat was het jaar 1282.

Bijna tweehonderd jaar eerder, in 1096, trok voor het eerst een leger van meer dan 30.000 edelen en ridders uit Europa naar Jeruzalem om het te veroveren op de Arabieren. Na verovering

doodden ze er alle Arabieren die ze konden vinden, mannen, vrouwen en kinderen. Ze veroverden rond Jeruzalem nog talrijke steden, met mooie namen als Akko, Jaffa en Bethlehem. Om het veroverde land te verdedigen richtten zij een eliteleger op, de Orde van de Tempeliers. Een belangrijke regel was dat een tempelier zich pas voor de vijand mocht terugtrekken bij een drie-tegen-één overmacht. Wanneer hij werd gevangen genomen mocht hij niet om genade of losgeld vragen. Hij was verplicht zijn haren kort te knippen en zijn baard te laten staan, wat in die tijd niet normaal was voor een ridder. Hij droeg volledig witte kleding, wapenrok en mantel. Op de mantel werd een groot rood kruis aangebracht. Het mooie liedje zou echter niet blijven duren. In 1187 slaagde Saladin, de beruchtste Arabier van zijn tijd, erin Jeruzalem te heroveren. In 1282 was het koninkrijk verschrompeld tot een koninkrijkje rond de havenstad Akko. Jeruzalem was toen allang verloren. Het was in dat jaar en in die stad dat Simon van Eeuwelinghe, kersverse tempelier, voet aan wal zette.

De zonnewijzer op de kasteelmuur gaf aan dat de avond naderbij sloop. Het was echter nog steeds ontzettend warm. Met zijn linkerhand haalde Simon de lange haren uit zijn rood verbrande aangezicht en streek er vervolgens mee door zijn vuile samengeklitte baard. Het zeebriesje wakkerde aan en

streeelde over zijn rechterhand, strak gespannen rond het heft van zijn blinkend zwaard. De punt van het zwaard leek als een scherpe pen, gedoopt in rode inkt. Simons witte mantel, versierd met het fiere rode kruis der tempeliers, was met zwart-rode vegen bevuild door de strijd.

‘Geef je over en we zullen je leven sparen!’ riep een man van aan de voet van de stadsmuur. De man was, aan zijn blauwe met goud versierde mantel en wapenuitrusting te zien, één van de aanvoerders van het Arabische leger. Op zijn hoofd droeg hij een zilverkleurige puntige helm met een witte tulband. Aan zijn heupen hing een krom arabist zwaard.

‘Het heeft geen zin meer verder te vechten. Dappere tempelier, zie voor je eigen bestwil in dat verdere strijd hopeloos is. Akko is gevallen en uw leger is verslagen. Er is al zoveel bloed vergoten. Mijn koning, sultan al-Asjraf Chalil, zal je genade schenken.’

Simon, omsingeld door de lijken van zijn dode makkers op de stadsmuur van Akko, vergewiste zich van de situatie. Een klein legertje moslims, een tiental man, had zich links en rechts van hem verzameld, klaar om op het teken van hun aanvoerder met hem af te rekenen.

‘Een tempelier vraagt niet om genade!!’, brulde Simon tenslotte en keek zijn belagers met woeste ogen aan. Een goede twee uur later werd hij eindelijk overmeesterd.

Het boek

In gevangenschap bij sultan al-Asjraf Chalil viel Simon van de ene verbazing in de andere. Voordien had hij Arabieren alleen ontmoet in man tegen man gevechten en had hen altijd beschouwd als onbeschaafde primitievelingen.

Simon merkte hier niets van. Hij was door zijn vijand zeer goed behandeld. Hij had tijdens het laatste gevecht op de muur nog wel vijftien Arabieren gedood en vier verwond maar toen hij ontwaakte, na twee dagen buiten bewustzijn, lag hij in de veldtent van de aanvoerder met zijn blauwe met goud versierde mantel, Ahmad al-Moed. Zijn verwondingen, kneuzingen en snijwonden werden verzorgd door één van de persoonlijke artsen van de sultan. De arts gebruikte kruidenmengsels en zalfjes, die Simon in zijn thuisland nog nooit had gezien, waardoor zijn wonden sneller en minder pijnlijk genazen. De arts las de recepten van de zalfjes in een boek, geschreven in een arabist geschrift waar hij niets van begreep. Hij zag dat ook

Ahmad al-Moed kon lezen en schrijven. Hij verwachtte eigenlijk een tent vol wapentuig, maar het lag er vol boeken. Overal, op de mooie tapijten en in de met koper beslagen naar zoet hout riekende kisten, lagen boeken met de zwierige Arabische tekens. Tijdens de lange dagen van zijn herstel amuseerde Simon zich door in de tekens figuurtjes te ontdekken.

Simon raakte tijdens zijn herstel stilaan gewend aan de levensomstandigheden in zijn gevangenschap. Tussen Simon en Ahmad al-Moed, die elkaar tot voor kort zonder aarzelen de keel zouden hebben overgesneden, groeide een vriendschap als tussen twee broers. Tijdens de uren en dagen die ze samen in de tent doorbrachten, putten ze zich uit in heldhaftige verhalen en vertelden elkaar daarna over hun geboortestad. Over de vorm van de huizen, de geuren van de straten en de geluiden op de marktplaatsen. Over hun vader en moeder, broers en zussen, huisdieren en het vrouwelijk schoon.

Hun gesprekken werden daarna alsmat geheimzinniger. Ze sloten zich meer dan eens voor een dag op in de veldtent. De lijfwachten, die dag en nacht de tent bewaakten, hoorden hoe de twee tot een gat in de nacht heftig en dan weer fluisterend over Joost mag weten wat aan het praten waren. Af en toe kwamen de twee even buiten, om wat te eten te vragen of om een luchtje te scheppen, en keken de lijfwachten dan met felle maar ogen

vol wantrouwen aan. Even snel als ze verschenen waren, doken ze terug de tent in, en zetten hun gesprekken onmiddellijk verder. Niemand in het kamp wist wat de twee bezielde, en er deden de wildste en vreemdste verhalen de ronde. Op de warmste dagen zagen de lijfwachten hoe Simon en Ahmad al-Moed rond de middag de tent verlieten, op zoek naar schaduw en verfrissing tussen de olijfbomen, die op kleine heuveltjes als een groene gordel rond de stad en het kamp lagen. Zoals steeds namen ze nu ook weer het dikke boek, gewikkeld in een katoenen doek, mee. Ze verlieten, in volle galop op hun mooie witte Arabische paarden, het kamp om pas 's avonds laat na zonsondergang terug te keren.

Drie maanden na de val van Akko besloot Ahmad al-Moed samen met de andere aanvoerders dat een gedeelte van het leger naar huis zou kunnen terugkeren. De herstelwerkzaamheden en verbouwingen in en rond de stad waren immers goed opgeschoten en de meeste gewonden herstelden voldoende om de terugtocht naar huis aan te vatten. Bovendien moesten ze niets meer vrezen van de kruisvaarders en de tempeliers. Die trokken zich na het verlies van Akko terug aan de andere kant van de Middellandse Zee. Ook Ahmad al-Moed en zijn manschappen zouden na jaren van strijd eindelijk naar huis mogen. Simon zag hoe duizenden mannen in groepjes

de tocht huiswaarts naar het zuiden aanvatten. Terwijl hij de lange stoet nakeek, die van ver veel weg had van een kolonie mieren op weg naar hun nest, werd hij overvallen door heimwee. Hij vroeg zich af of thuis alles in orde zou zijn. Het was bijna tien jaar geleden dat hij van huis was vertrokken en al zeker drie jaar geleden dat hij nog iets over thuis gehoord had. Ahmad al-Moed had hem gisteren voorgesteld mee te gaan naar zijn huis in Caïro bij het paleis van sultan al-Asjraf Chalil, maar Simon besloot nu niet mee te gaan. Hij wilde naar huis.

‘Ik ga niet mee’, stak Simon van wal. Hij en Ahmad al-Moed stonden op de top van een heuvel, op goed twee uur rijden van het legerkamp. Met een droevige blik in de ogen tuurde Simon de horizon af.

‘Dat begrijp ik,’ antwoordde Ahmad al-Moed, ‘ik vind het zeer spijtig, maar waarschijnlijk is het onvermijdelijk.’

‘Ik wil het boek’, zei Simon op bevelende toon, terwijl hij naar het in de katoenen doek gewikkelde boek wees dat hij aan de voet van een olijfbom had neergelegd.

‘Dat kan niet’, antwoordde Ahmad al-Moed even kort, zijn vriend verbaasd aankijkend, ‘het Boek van Thot is van de sultan en dus moet ik het terugbrengen. Ik kan het je niet geven.’

‘Dan neem ik het gewoon.’ Driftig stapte Simon naar het boek toe en nam het onder de arm. Even keek hij Ahmad al-Moed aan en nam vervolgens het paard bij de teugels. ‘Het spijt me.’ Ahmad al-Moed die even uit het lood was geslagen, maar nu zag wat er gebeurde, hield Simon tegen.

‘Ik heb je verteld over de gevaren van het Boek van Thot. Kijk, het heeft je al in zijn macht. Het is al goud wat je ogen nog zien. Geef het terug en we vergeten dit voorval. Kom mee naar mijn huis en ik zal je meer rijkdom schenken dan wat dit boek je ooit zal kunnen geven.’

‘Het spijt me’, herhaalde Simon. Als in een flits stak hij Ahmad al-Moed een dolk in de ribben. ‘Het spijt me. Jij kunt me nooit schenken wat het Boek van Thot me kan geven.’

Hulplublub

Ongeveer zes eeuwen later, in een dorp ver van Akko, wandelt een man op zijn dooie gemak in de ochtendzon door het vochtige bos. Aan het tempo van het heerschap te zien moet het iemand zijn met liefde voor de natuur. Op de meest diverse

plaatsen stopt hij om de kleine wonderen der natuur te bekijken.

Op dit vroege uur van de dag zijn dat vooral de kristallen spinnenwebben met de trotse spin, schommelend aan de parelmoeren lusters. Plots schrikt de spin op. Uit zijn ooghoeken ziet hij hoe een monster dreigend naderbij komt en met zijn neus in het kristallen web en tenslotte in het zachte bladertapijt boort.

‘Jandorie!! Bah!!’, schreeuwt Leute het uit. Als een stier blaast hij een kleine dakloze spin uit zijn neusgaten.

‘De commandant zal wel vragen waar ik nu weer m’n neus heb ingestoken. En dat doordat ik voor het ongeluk ben geboren. Wat kan ik daar nu aan doen?? Maar maak de commandant dat maar eens duidelijk’, mompelt hij. In de gauwte neemt hij met zijn handen uit de dichtstbij zijnde plas een schep slootwater die hij met de ogen dicht in zijn gezicht wrijft. Met de binnenkant van zijn jas tenslotte veegt hij de laatste natte druppels weg.

‘Ziezo, niemand die er nog iets van merkt.’ Opgelucht fronsst Leute, die met zijn vuil gezicht veel weg heeft van een trol, zijn wenkbrauwen en zet eindelijk zijn weg verder naar de Pierenwal 1, waar het huis van Commandant Milo ligt.

Even later wringt Leute zich door het poortje aan de Pierenwal 1. De hele tuin rond het huis van de commandant staat onder water, net als grote delen van het gebied tussen de rivier en de winterdijk. De aanhoudende regen van de laatste weken heeft de rivier uit zijn oevers doen treden.

Hier en daar houdt een boom in de tuin zijn hoofd boven water. Het huis ligt er stil en verlaten bij. Verwonderd vraagt Leute zich af waar de commandant is.

‘Ofwel heeft hij zich opgesloten in huis en god weet in welke toestand vind ik hem dan terug, ofwel is hij inderdaad over het water met de noorderzon vertrokken.’ Het 20 meter lange zeilschip van de commandant, *de Fidila len Valetta*, ligt echter nog altijd aangemeerd aan de houten pier.

“t Zal toch niet waar zijn!! Commandant!! Commandant, bent u daar?? Ik ben het, Leute!!’. De hoop op een antwoord blijkt ijdel. ‘Halloooooo!!?’.

Angstvallig zet hij één voet vooruit, de diepte van het water aftastend. Dat een stok hem daarbij zou kunnen helpen, ontgaat hem volledig. Tot zijn opluchting, lijkt de diepte van het water nogal mee te vallen. Na drie passen blijkt dat het niet hoger

komt dan zijn enkels. Bij de tiende pas houdt hij even halt om de situatie te overschouwen.

Aarzelend zet Leute een elfde pas. Wanneer hij denkt dat zijn voet de bodem van het ondiepe water zou moeten raken en hij er zijn volle gewicht op wil zetten, vindt hij geen vaste grond. In paniek gooit hij zijn hele lichaam naar achteren waardoor zijn achterste voet wegglijdt. Daar hangt hij in de lucht, met één voet in het water. Hij valt pardoes op zijn staartbeentje, waardoor hij het uitschreeuwt van de pijn, en even snel weer opveert. In een poging zich op te richten, glijden zijn twee voeten vooruit. Hij wordt de dieperik ingezogen en gaat volledig kopje onder.

‘Hulplublub!!’, roept hij gorgelend. Even weet hij zich vast te klampen aan de rand van de diepe put en trekt zijn hoofd tot aan zijn lippen boven water.

‘Help!! Ik kan niet zwemmen!!’, schreeuwt hij in doodsangst.
‘Hulplublub!!’

Zijn handen glijden langzaam van de slijkerige rand van de put af en Leute gaat opnieuw kopje onder. Krampachtig tracht hij het hoofd boven water te houden, maar zakt integendeel verder en verder weg.

Een engel steekt haastig zijn arm het water in, op zoek naar de drenkeling. Met een enorme krachtinspanning trekt de engel Leute, die door het opgeslorpte water nog zwaarder is dan anders, boven water.

‘Hulplublub!!’. Een laatste noodkreet zoekt zich wanhopig een weg tussen het opborrelende water. Leute, totaal verlamd van de schok, wordt op de vaste grond getrokken door de engel (niemand anders dan Commandant Milo) die hem direct enkele liters water uit de longen perst.

‘Je bent hier nog maar pas en je zoekt al problemen. ‘t Is ongelooflijk. Als ik je niet beter zou kennen zou ik denken dat je voor het ongeluk bent geboren.’ De commandant proest het uit van het lachen. ‘Wat dacht je in die put te vinden?? Kikkers, om kikkerbiljetjes van te maken?? Kom, sta op en volg me. Het zit hier nog vol met zulke putten en ik heb liever dat je eruit blijft. Je hebt nu waarschijnlijk al brokken genoeg gemaakt.’ De commandant richt zich op en stapt voorzichtig via een paar omwegen in de richting van het huis, waarvan de keukendeur nu wagenwijd open staat. Leute, die nog niet is bekomen van zijn op het nippertje vermeden verdrinkingsdood, blijft zittend nahijgen.

‘Wat zijn dit allemaal voor toeren. Als je hem roept dan antwoordt hij niet. Je moet al verdrinken alvorens hij zijn hoofd laat zien. En durft hij nog iemand die net aan de dood is ontsnapt uit te lachen. Dat omhooggevalen commandantje van mijn voeten’, briest Leute. Wanneer hij ziet dat de commandant al terug in het huis is verdwenen, veert hij roepend recht.

‘He, wacht!! Hoe weet ik nu welke weg ik moet nemen??’

‘Gebruik uw verstand, uilskuiken!’, klinkt het van ver.

Uiteindelijk weet Leute, op handen en voeten, de keukendeur van het huis te bereiken. Blazend als een hangbuikzwijn laat hij zich vallen op de droge, harde en veilige stenen vloer van de keuken.

‘Oef-ghghrrrr’, blaast hij.

Krulsnorwriemelaar

Leute heeft de hele voormiddag rustig kunnen bekomen. De commandant heeft zich opgesloten in zijn studeerkamer en, op één gelegenheid na, sinds ‘s morgens niet meer laten zien. Dat was toen hij kwam zeggen dat Leute het middageten aan de voet

van de deur van de studeerkamer mocht zetten en dat hij geen avondeten nodig had. Leute mocht dus ook vertrekken na het middageten, als hij daar zin in had.

Het is nu kort na de middag. Leute heeft zonet het middageten van de commandant klaar gezet. Veel eten is het niet, want het lijkt wel alsof de keuken is aangevallen door een bende hongerige wolven, zo weinig staat er op het schap.

‘Hoe heeft die hier in hemelsnaam overleefd??’, vraagt hij zich verwonderd af.

Zijn werkdag zit er op, maar hij maakt geen aanstalten om te vertrekken. Ten eerste omdat zijn kleren, die hij op de vensterbank heeft gelegd, nog niet helemaal droog zijn. Ten tweede omdat een nieuwe oversteek door de tuin vol verraderlijke putten hem voorlopig heel weinig zegt. Daarom heeft hij beslist nog een paar uurtjes te blijven, ook al valt er op het eerste zicht niet veel te beleven. Noodgedwongen wandelt Leute lusteloos rond in het huis, in zijn ondergoed, dat uit een lange broek en een hemd in één stuk bestaat, met zijn gezicht als dat van een trol. Nieuwsgierig als hij is, speurt hij elke kamer af, in de hoop om iets te zien dat sinds zijn laatste bezoek veranderd zou zijn. Tevergeefs. Hij weet immers dat het huis van Commandant Milo als een Mariabeeldje onder een glazen

stolp is. De buitenkant van de stolp wordt wel wat stoffig of vuil, maar de binnenkant lijkt nooit te veranderen.

‘De tuin is dan toch veranderd!!’ stelt hij met opluchting vast, terwijl hij voor de grote glazen deur van het salon staat waarvan hij juist de luiken heeft geopend en die op de tuin uitkijkt. ‘En hoe!!’

Gelaten bekijkt hij de grote plas water in de tuin, die op het eerste zicht nog steeds deze is die hij vond toen hij deze morgen aankwam. Intussen blijkt het water wat gezakt. Daar waar vroeger gras stond, lijkt nu één grote bruine slijkboel te liggen, onderbroken door rechthoekige putten vol met water. Kriskras door de modderpoel heen zijn touwtjes gespannen, vastgehecht aan nagels die in houten paaltjes zijn getimmerd. Na lang kijken ontdekt hij dat de touwtjes op hun beurt ook grote rechthoeken of vierkanten vormen, vele malen groter dan de putten gevuld met water. Ver achter in de tuin, op een plek die hij vanaf het poortje deze morgen niet kon zien, ligt een grote hoop grond met daarnaast een berg stenen, netjes opeen gestapeld. Het kan niet anders, zo denkt Leute, dat de grond uit de putten moet komen. Maar de stenen?? Naast de twee hopen ontdekt hij tenslotte een grote waterpomp.

‘Wat is die in godsnaam bezig?? Het lijkt heel geheimzinnig.’

Aarzelend vraagt Leute zich af of hij de commandant zou durven storen om te vragen wat er in de tuin is gebeurd. Maar als je over de duivel spreekt, dan trap je op zijn staart.

‘He, curieuzeneuze mosterdpot. Wat sta je daar allemaal te bekijken??’

Als een betrapte dief draait Leute zich om.

‘Ik?? Niets, commandant. Ik was naar de bloemetjes aan het kijken!!’, antwoordt Leute terwijl hij verlegen naar zijn tenen staart.

‘Bloemetjes!! Ik zie helemaal geen bloemetjes. Kom, geef maar toe, je vroeg je af wat ik daar allemaal heb uitgespookt. Niet??’ De commandant kijkt Leute geamuseerd aan. ‘Mooi ondergoed, trouwens. Ha, ha, ha.’

‘Mijn kleren liggen te drogen. Straks als ze droog zijn trek ik ze terug aan en dan ben ik naar huis. Dan kan u rustig verder werken.... in de studeerkamer of in de tuin.’ Rood aangelopen door een mengeling van schaamte en woede perst Leute de tanden op elkaar. Hoe komt het toch dat hij me elke keer weer liggen heeft, vraagt hij zich af. Nu betrapt hij mij weer in ondergoed!! De commandant, ongeschoren met een baard van

een paar dagen oud, slentert giechelend weg richting keuken, op zoek naar nog wat te eten. Zonder resultaat.

‘Je zal eens naar de winkel moeten gaan, Leute. Er is zo goed als niets meer te eten. Maar doe dat morgen maar. Ik heb je hulp nodig vandaag. In de tuin. Maar als je wil, mag je ook naar huis gaan. Wat denk je??’, roept hij ondertussen vanop de eerste verdieping. Verwonderd hoort Leute hoe hij boven haastig deuren open en dicht smijt en vervolgens de trap weer afkomt terwijl hij een liedje neuriet. Vanuit de keuken herhaalt de commandant tenslotte zijn vraag.

‘Leute!! Waar zit je?? Kom je helpen of ga je naar huis??’

Leute doet alsof hij twijfelt en slentert naar de keuken, mompelend dat hij eigenlijk naar huis zou moeten gaan, maar misschien wel enkele minuutjes zou kunnen vrijmaken om de commandant te helpen.

‘Hou je niet voor den domme, Leute!! Je ziet er zo al dom genoeg uit. Trek je kleren aan en kom me helpen. Ik weet toch dat je brandt van nieuwsgierigheid’, beveelt Commandant Milo, die lichtelijk zijn geduld verliest, tenslotte.

Opgepast!!

Nog volop in de weer met zijn broek aan te trekken, sluipt Leute voorzichtig achter de commandant aan tussen de gevaarlijk uitzierende putten in de tuin. Volledig overspannen vraagt de arme held van zoveel dagelijkse kleine onopgemerkte avonturen zich af waarmee hij nu weer begonnen is.

‘Leute!! Stel je niet aan en schiet een beetje op. We hebben nog maar een paar uurtjes voor het donker wordt.’ Geïrriteerd en hoofdschuddend kijkt Commandant Milo toe hoe Leute als een olifant op glazen stelten naderbij komt. Hijzelf heeft intussen al plaats genomen aan één zijde van de waterpomp en is gestart met het op en neer duwen van de wip.

Wanneer hij bij de pomp is aangekomen, kijkt Leute verwonderd toe hoe de commandant in een snel maar regelmatig tempo de wip op en neer duwt, zonder dat er ook maar een schijn van zweet om zijn lichaam verschijnt. Het snotteren van de darm, het janken van de pomp, die aan smeren toe is, het suizen van het water in de ijzeren buis en de regelmatige adem van de commandant klinken ritmisch door elkaar. Traag maar zeker zakt het water in de put. Leute die geen aanstalten maakt om de commandant een handje toe te

steken, kijkt van op de rand van de put toe en ziet hoe na enkele minuten zo'n halve meter onder de rand, met bruine modder besmeurde stenen tevoorschijn komen, net de stenen die vanachter in de tuin gestapeld liggen. Plots komt het hele circus tot stilstand.

'Zeg clown, is het interessant?? Ik dacht dat je een handje wou toesteken. Awel??', de commandant kijkt Leute met pretoogjes aan terwijl hij controleert hoe diep het water in de put al is gezakt.

'O, excuseer commandant!! Ik sta volledig te uwer beschikking, natuurlijk!!', zingt Leute terwijl hij op de pomp toespringt. 'Ik zal even van u overnemen zodat we straks kunnen zien wat er in die put zit. Ha, ha,..... Goud of zilver of ...? Laat maar. Een bediende stelt uiteraard geen vragen en doet enkel wat hem gevraagd wordt.'

Uit volle macht trekt hij aan de wip in een poging deze aan zijn wil te onderwerpen. Eerst geeft de wip toe en buigt lichtjes zijn hoofd. Eventjes snottert de darm en jankt de pomp. Dan weigert de wip halsstarrig elke verdere medewerking. Leute blijkt niet opgewassen tegen deze halsstarrigheid en komt tot het besluit dat hij het over een andere boeg zal moeten gooien om de pomp aan de praat te krijgen. Wie niet sterk is moet slim zijn!!, denkt

hij en met zijn volle gewicht gaat hij aan de wip hangen. De wip, die op dit manoeuvre niet voorbereid was, begeeft. Leute, die hier ook niet op heeft gerekend, valt pardoos naar beneden en komt pijnlijk, voor de tweede keer vandaag, op zijn staartbeentje terecht. Als klap op de vuurpijl laat hij hierbij het handvat van de wip los die tenslotte met hol geluid op zijn hoofd terecht komt.

‘Auw!!’, roept Leute. ‘Rotding!!’

‘Kom. Sta recht, we zullen het met twee doen’, troost de commandant, terwijl hij Leute recht helpt. ‘Je hebt je dagelijkse dosis pech al wel gehad, denk ik zo.’

Met vereende krachten wekken de twee vrienden in nood de pomp terug tot leven. De darm snottert weer, de pomp jankt en het water suist door de ijzeren buis. Binnen de kortste keren, meer door toedoen van de commandant dan door de op en neer meebotsende Leute, staat er tenslotte in de put nog maar een bodempje water. Koortsachtig kruipt de commandant de put in, nauwlettend in het oog gehouden door Leute. De put, een rechthoek van één op twee meter, blijkt zo’n drie meter diep te zijn, zodat hij plat op zijn buik moet gaan liggen met zijn hoofd boven de put om de commandant te kunnen zien. Eén zijde van de put is volledig opgebouwd uit stenen, dezelfde die vanachter

in de tuin liggen gestapeld. Het zijn grote grijze stenen, zo'n halve meter lang en de helft zo hoog, netjes op elkaar geplaatst als in een muur van een kasteel. Op de bodem van de put liggen tussen de modder enkele losse stenen.

'Wat is er nu zo boeiend aan een oude muur onder de grond??', vraagt hij zich verveeld af. 'Heeft hij daarvoor heel die put gegraven??'

Haastig en behendig kruipt de commandant uit de put en verdwijnt in de schuur. Even later komt hij terug buiten met een touw en een mand in de hand.

'Hier, pak vast. Ik kruip terug in de put en leg de losse stenen op de bodem in deze mand, die jij met dit touw naar boven moet trekken. Pas goed op want er zitten enkele heel zware stenen bij', beveelt hij terwijl hij met een haastige knoop het touw aan de mand vastmaakt. Voor Leute het goed en wel beseft zit de commandant weer beneden in de put en legt een eerste steen in de mand. De steen is groter dan deze in de muur en wanneer Leute aan het touw trekt merkt hij dat deze zeer zwaar is.

'Optrekken!!', roept de commandant ongeduldig vanuit de put.

'Ja, ja!! Ongeduldige!!', grimast Leute, terwijl hij traagjes de mand uit de put naar boven trekt. Wanneer het handvat reeds

boven de rand van de put uitsteekt, merkt hij verschrikt dat de haastig gelegde knoop traag maar zeker loskomt. In een poging verder onheil te voorkomen geeft Leute een ruk aan het touw, waardoor de knoop helemaal loskomt.

‘Commandant!! Opgepast!! De mand én de steen komen terug naar beneden!!’

De commandant die vanop de bodem van de put het onheil reeds had zien aankomen, kiest op goed geluk een hoek uit om te schuilen en ziet hoe de mand en de steen voor zijn voeten terug de bodem van de put raken. De bodem barst en stort tenslotte, de mand, de steen én de commandant meevoerend, de dieperik in.

Geheime kamers

‘Commandant ben je daar?? Commandant?? Nu ben ik hem weer kwijt, verduiveld!!’, sakkert Leute. ‘Als hem maar niets ergs overkomen is.’

Angstig kijkt hij in de put. In de bodem is, daar waar de commandant juist nog stond, een groot gat geslagen. Door het gat, dat ongeveer een diameter heeft van een meter, ziet hij